

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku T. Sp.z o.o. z siedzibą w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanych:[...]
o podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2014 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 kwietnia 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2014 r., Sąd Apelacyjny, w sprawie T. (wnioskodawcy) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o podstawę wymiaru składek, przy udziale zainteresowanych [...] (1) ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia w stosunku do zainteresowanych: J. K. na kwotę 3703,28 zł, M. S. na kwotę 11790,54 zł, oraz (2) odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy w stosunku do zainteresowanego J. K.

Sąd Apelacyjny wskazał, że stosownie do art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach majątkowych z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż

dziesięć tysięcy złotych. W sprawie o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wartość przedmiotu zaskarżenia należy liczyć odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika, przy czym stanowi ją różnica między wysokością należnych składek a wysokością składek faktycznie opłaconych przez płatnika. Tym samym skarga kasacyjna w stosunku do zainteresowanego J. K. okazała się niedopuszczalna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia.

W zażaleniu, zaskarżając postanowienie Sądu Apelacyjnego w części (co do pkt 2), skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania - art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398² § 1 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że sprawa w której wniesiono skargę kasacyjną jest sprawą o wysokość składek na ubezpieczenia społeczne. W ocenie wnoszącego zażalenie, spór toczący się pomiędzy stronami dotyczy uznania zainteresowanych za pracowników wnioskodawcy na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.), a więc rozpatrywana sprawa w istocie dotyczy objęcia zainteresowanych obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. W takim przypadku skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia.

W konsekwencji żalący się wniósł zmianę postanowienia w zaskarżonej części i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w stosunku do zainteresowanego J. K., zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych, oraz o uchylenie zaskarżonego postanowienia w trybie art. 395 § 2 k.p.c. jako oczywiście bezzasadnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie trzeba przypomnieć, że spory dotyczące niewykonania lub nienależytego wykonania przez płatnika obowiązku opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne wymagają wydania decyzji indywidualnych (odrębnych), tak wobec płatnika składek jak i – przede wszystkim - ubezpieczonych pracowników. Oznacza to, że wartością przedmiotu sporu oraz przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia będzie wartość niezapłaconych składek na ubezpieczenia

społeczne lub zdrowotne za sporne okresy od określonych przychodów ze stosunku pracy, które zostały pominięte przez płatnika w podstawie wymiaru i obliczeniu składek przekazanych do organu ubezpieczeń społecznych indywidualnie za każdego ubezpieczonego pracownika.

Kontrowersje i rozbieżności jurysdykcyjne dotyczące spełnienia warunków przedmiotowej dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o składki na ubezpieczenia społeczne od spornej podstawy ich wymiaru (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010 r., I UZ 11/10, I UZ 8/10, I UZ 12/10, I UZ 13/10, niepublikowane; z dnia 18 maja 2010 r., I UZ 29/10 i z dnia 20 września 2010 r., I UZ 116/10, niepublikowane; z dnia 22 lipca 2009 r., niepublikowane oraz z dnia 26 czerwca 2012 r., II UK 290/11, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 161 oraz odmienne stanowisko zajęte w postanowieniu z dnia 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 301), zostały rozstrzygnięte w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14 (OSNP 2014 nr 12, poz. 168), z której wynika, że w razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.).

Podzielając stanowisko zawarte w tej uchwale, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 394¹ § 3 w związku z 398¹⁴ k.p.c.).